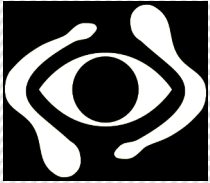

Els dijous del

Cineclub

Cinema per descobrir | 5 de maig 2016 | Sessions: 20.00 i 22.30 h

Ghadi غادي

Amin Dora, 2013

Sinopsi

Leba és un professor de música que viu en una ciutat costanera del Líban. La seva dona Lara torna a estar embarassada d'un tercer fill, a qui anomenaran Ghadi. Els metges els adverteixen que tindrà una discapacitat.

Fitxa artística

Georges Khabbaz,
Lara Rain,
Emmanuel Khairallah,
Camille Salameh,
Rodrigue Sleiman,
Samir Youssef,
Caroline Labaki,
Tarek Bacha,
Giselle Boueiz,
Christine Choueiri

Fitxa tècnica

Director ..... Amin Dora
Guió ..... Georges Khabbaz
Productor ..... The Talkies
Música Original ... Nadim Mishlawi
Fotografia ..... Karim Ghorayeb
Gènere ..... Comèdia dramàtica
Durada ..... 100 m
Pais ..... Líban

“La música té ales. Volant arriba dins meu”

Per copsar tots els matisos del film d'Amin Dora cal tenir ben present el context en què es desenvolupa la història: el Líban.

El Líban és un país àrab que geogràficament situem a l'Orient Mitjà. Per una banda, la religió islàmica suposa el 54% de la població: sunnites, xiïtes i **alauites**. Per una altra banda, el 40% són cristians: els maronites, és l'única església oriental d'obediència a Roma i té el siríac com a llengua de la litúrgia; els ortodoxos són representats per diferents branques i els catòlics. Finalment, un 6% són drusos: una síntesi d'Islam, cristianisme i gnosticisme. Per tant, es tracta d'un país molt divers i multicultural, en un espai petit.

La informació que acostuma a arribar a Occident és quasi bé

sempre sobre els conflictes bèl·lics entre les diferents identitats que conviuen al país, amb Israel al sud o amb Síria al nord i a l'oest. Al Líban com a tots els països àrabs la gent viu el dia a dia amb els seus valors i els seus costums que van evolucionant a sacsejades, com ens ha passat a nosaltres, la vella Europa.

Un cop situats, podem començar a interpretar la idea del director, n'Amin Dora. El seu film, intencionadament, és una faula costumista, una comèdia en la qual les emocions floreixen perquè en el microcosmos urbà en què s'esdevé la narració les persones que hi viuen es relacionen, els passen coses i, a vegades, es produeix un canvi que fa trencar els esquemes habituals.

En aquest microcosmos apareix Ghadi, un nen amb síndrome de Down. Aquest

esdeveniment fa remoure tots els esquemes, fa posar en dubte valors, hàbits i actituds personals que havien funcionat fins aleshores a la parella, a la família, al barri... Fins i tot, encara que sigui tangencialment, s'intueix el tema de l'avortament. Ghadi s'ha de fer el seu lloc a la família i al seu entorn més proper per aconseguir formar-ne part amb dignitat. Amin Dora ens planteja una història quotidiana que podria passar (i ha passat) a Catalunya i a qualsevol país d'Europa. Només cal anar 40 anys enrere i recordar en quina situació es trobaven els nens amb síndrome de Down. Considerem molt encertat que Amin Dora ens presenti una història costumista allunyada de la informació habitual que ens arriba del Líban.

Parlant ja directament del film, direm, primer tot, que estem davant d'una visió mediterrània i no només quant a tarannà sinó que, molt especialment, es noten les influències de directors mediterranis. Veient-la ve a la memòria "Cinema Paradiso" de Tornatore, "Los jueves Milagro" de Berlanga i, fins i tot, algun film de Fellini.

Tenint en compte que és el seu primer llargmetratge, Amin Dora té una gran habilitat a l'hora de presentar-nos tot el mosaic dels diferents veïns, amb les seves xafareries, queixes... Ho fa utilitzant la tècnica de les panoràmiques ràpides.

Potser el punt feble és l'ús del zoom (un recurs òptic poc utilitzat avui dia), sobretot en la seqüència en què Leba dona a conèixer la condició angelical del seu fill.

Els actors resulten molt naturals. Destacaria la magistral interpretació de George Khabbaz (el guionista) que interpreta el Leba adult.

El guió de Khabbaz i la direcció de Dora construeixen la síntesi de la narració en dos eixos bàsics: la música com a vehicle d'emocions fugint de la sensibilitat manipulada (especialment Mozart) i l'humor com la manera d'escapar-nos dels nostres somnis.

Dora i Khabbaz ens deixen un missatge per reflexionar: *No hi ha persones especials, tots som especials*. Tots tenim dret a ser estimats, valorats i

acceptats per tal de créixer com a persones, viure amb dignitat en el nostre entorn més proper i així poder percebre que participem de la construcció de la Humanitat, en el moment que ens ha tocat viure.

Per tot plegat celebrem que d'un país de l'Orient Mitjà com el Líban ens arribi una pel·lícula en la qual l'aspecte estrictament cinematogràfic queda superat per la força del relat i la càrrega emotiva d'allò que s'explica. Cent minuts respirant humanitat!

Pep Suñé

cines
IMPERIAL

Ajuntament
de Sabadell

Cineclub Sabadell